

104937

Tilgivelse? Nei takk.

I den senere tid er det kommet flere bøker, artikler og andre medieutspill omkring frontkjemperne, det vil si vi som sloss på tysk side mot Sovjet. *04 13-11-93*

Det er kommet fram synspunkter og oppfatninger som stiller oss i et noe annet lys enn den massive fordømmelse som rammet oss og andre i 1945 og senere.

Det er til og med kommet forsiktige forespørsler om ikke tiden nå er inne til å tilgi frontkjemperne. Det er muligens godt ment, men de som fremmer slike ideer har åpenbart ikke forstått situasjonen. Der som noen i det hele tatt har noe å tilgi, så måtte det være vi frontkjemperne. Vi har ganske mye å kunne tilgi, men jeg er slett ikke sikker på om viljen er til stede.

La oss tenke litt tilbake i tiden. Norge ble okkupert av Tyskland i 1940 etter en kortvarig krig. Det ble utført heroisk innsats av enkeltpersoner og av mindre avdelinger på norsk side. Mange senere frontkjemper tok del i dette. Etter to måneders strid kapitulerte Norge 10. juni 1940, og dermed var krigen over for Norges del, og staten Norge gikk over fra å være krigførende til å være okkupert område. Tyskland hadde valget mellom å la sivile myndigheter administrere Norge eller å la de militære styre også den sivile administrasjonen. Til hell for den norske befolkning valgte de tyske myndigheter å satse på en sivil, norsk administrasjon. Først var det Administrasjonsrå-

det, senere ble det andre løsninger.

Det som er hovedsaken er at det fantes en sivil myndighet i Norge, og alle, både jøssinger og nasjonalsosialister, hadde kun denne administrasjonen å forholde seg til. Det som skjedde i England og andre steder hadde ingen relevans. Det var den norske, sivile administrasjon vi alle hadde å forholde oss til.

Denne sivile administrasjon ikke bare tillot norsk ungdom å melde seg frivillig til kamp mot bolsjevismen, den oppfordret til det, og vi var ganske mange som fulgte oppfordringen. Vi fulgte altså ganske enkelt en oppfordring som den eneste sivile administrasjon i Norge kom med.

Flere år senere ble vi konfrontert med at dette skulle være galt, ja, endog landssvik. Det var ingen av oss som hadde noen tanke om å svike vårt land, snarere tvert om. Vi satte våre liv og vår helse inn for Norges sak, og jeg tror nok jeg med god samvittighet kan si at de senere års utvikling har styrket oss.

Det vi kunne tenke oss var at våre «motstandere» utviste en mer nøktern holdning til de historiske kjennsgjeringene. En smule respekt ville vi heller ikke avvise, men tilgivelse? Nei takk!

Stein Clementz, frontkjemper

Opplysningsvesenetsblad